
POSZCZĘŚCIONY (1) *part praet pass pf*

poszczęściony (1), [**poszcześciony**].

Teksty nie oznaczają ó oraz é; pierwsze o prawdopodobnie jasne (tak w po-).

sg m N poszczęściony. ◇ [n N poszcześcion(e). ◇ pl N subst poszczęścion(e).]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. s.v. poszczęścić.

Obdarzony szczęściem, łaską: Tho mowi Pan: Nápiřz mężá thego niepłodnego/ mężá który zá dni fwoich niebędzie pořczęściony [non prosperabitur]/ ábowiem nie będzie z náfienia iego muž/ któryby fiedział ná ftolcu Dawidowym Leop Ier 22/30.

[poszczęściony na kim: thak bedze řlovo moię ktore wynydzde ř vřth moych non revertetur (ad me) vacuum nyewroczyřze zařze kv mnýe prořne/ sed faciet quaecumque volui alye vczyny czomkoly chczal et prosperabitur in his, ad quae misi illud/ a pořzczefzczzone bedze na thych/ kv ktorymem ýe pořlal TomZbrudzPeryk Is 55/11.

Wyrażenie: »błogosławieństwem poszczęściony«: Piąte/ iż Pan Iezus przeřegnał y chleb y ryby: tym naprzod przekazał/ iż błogofławieřstwem iego bywáią rozmnożone/ y pořzczęścione wřzytkie rzeczy WujPos 1590 308 (Linde s.v. poszczęścić).]

Cf POSZCZĘŚCIĆ

AL